

A sárkány tüze

Igen régen történt ez, még akkor, amikor az állatok az emberi nyelvet is értették. Azóta annyi idő eltelt, hogy ahol folyó zúgott, most hegyek magaslanak, ahol kövek hevertek, most erdő susog a helyükön.

A háromszor tízedik földön, a harmincadik birodalmon is túl, bizony nem a mi országunkban, élt egyszer egy királyfi. Ez a királyfi minden nap felült a lovára, s kiment az erdőbe vadászni.

Egyik ilyen alkalommal valami szokatlan történt. Kék ragyogásra lett figyelmes! Hirtelen megpillantott egy káprázatos szépségű lányt, aki egy hatalmas vízburokba zárva lebegett az erdei tó fölött. Ez a lány olyan szépséges volt, hogyha valaki egy búzamezőre tévedne és körbenézne, a sok milliárd búzaszál között csak egyet látna meg. Na, az a búzaszál, ez a lány volna! A királyfi első pillantásra beleszeretett a szépséges leányba. A lány kedves hangon megszólította és odahívta magához. Elmesélte, hogy egy átok ül rajta, amely csak akkor törik meg, hogyha az összes víz, ami körülöleli, elpárolog. Akkor megszabadul a víz fogságából és ő visszaváltozik molnárlánnyá. Sokáig beszélgettek, persze a lánynak is megtetszett a deli királyfi. A királyfi nap, mint nap meglátogatta. Telt-múlt az idő. A vízburok minden találkozásnál zsugorodott egy icipicit a Nap melegétől.

Egyszer, amikor a királyfi a tóhoz ért, hiába várta a lányt, nem jelent meg a tó fölött. Mintha kámforra változott volna! Már a Nap lassan nyugovóra tért, de a lány még mindig nem jött. A királyfi kétségbe esett, amikor rájött, kedvese nem jön el találkozójukra. A királyfinak volt egy útitársa, aki minden nap elkísérte a királyfit az erdőbe. Ez egy emberi nyelven is beszélő sólyom volt. Így szólt:

– Kedves gazdám! Megtudtam a madárpajtásaimtól, hogy éjjel, amikor a kedvesed békésen aludt, nagy dörrenés és villámlás keletkezett. Amikor lecsillapodtak az égi hangok, egy sárkány jött elő a barlangjából, felkapta őt és szélsebesen elrepült vele. Sokáig hallatszott a távolból lány hangja, ahogy sirva téged szólítgatott! Több se kellett! A királyfi e mondatok után rögtön felpattant paripájára és elindult szerelme megmentésére.

– Egy életem egy halálom, kedvesemet megtalálom!

Csak földig érő palástját és hűséges útitársát, a sólymát vitte magával. Az vezette gazdáját. Hét nap, hét éjjel vándoroltak, amikor elértek egy hatalmas hegyhez. Ennek a tetején volt a sárkány barlangja. A hegy szédítően meredek volt és izzó lávafolyó vette körbe. Szerencsére

találtak egy kőhidat. Paripája hátrált, de átkeltek, és gondolkodás nélkül elindultak felfelé a meredek hegyen. Pedig szinte a biztos halálba indultak, hiszen egy rossz mozdulat, és rögvest életüket veszítik! Vagy szénné égnék, vagy darabokra törnek. Amikor valahogy mégis épp bőrrel feljutottak, végre beléphettek a sárkány birodalmába! Sajnos örömük korai volt, mert három kapu állta útjukat. Mindegyiknél egy-egy tűzmanó őrködött. Ezeken csak akkor juthattak át, ha kitalálják a manók nevét. Az első tűzmanó így szólt:

– Ételet minél többet kapok, annál inkább éhes vagyok, de ha mindent felfalok, azonnal elpusztulok. Na, királyfi! Mi a nevem? - kérdezte a manó gúnyosan nevetve.

– Tűz! - vágta rá a királyfi. A manónak lefagyott az arcáról a vigyora, mikor meghallotta a nevét, de sajnos muszáj volt tovább engednie őket.

Nemsokára elérték a második kaput.

– Se kezem, se lábam, mégis felmegyek a padlásra. Hogy hívnak? – tette föl a kérdését a második tűzmanó. Persze a királyfi erre is tudta a választ, rögvest rá is vágta:

– Füst a neved!

A manó alig akarta elhinni, de bizony ezt is kitalálta, így tovább kellett őket engednie. A harmadik manó már várta őket a kapuban.

– Na, királyfi az előző két testvérem nevére könnyen rájöttél! De az enyém soha sem fogod kitalálni! Jól figyelj! Valaha lobogtam vidáman, most szunnyadva pislákolok álmomban, a szelet várom, mely, ha megfűj, erőmet éleszti újra. Ki vagyok én? – kérdezte a manó nagyokat kacagva. Az öröme nem tartott sokáig, mert a királyfi erre is hamarosan rávágta a helyes választ:

– Hát mi más, mint a parázs! A manó csalódottan félreállt az útból.

Kis idő múlva elértek abba a terembe, ahol a sárkány fogva tartotta a megátkozott molnárlányt. A királyfi berontott, előkapta a kardját és kezdetét vette a harc. A küzdelmet nehezítette, hogy a sárkány dühe állandóan lángra lobbantott mindent maga körül.

Szerencsére a lánynak a buborékban lévő vízzel mindig sikerült eloltania. Így ment ez nagyon sokáig! Egyszer csak, lássatok csodát, a királylány körüli vízbuborék eltűnt! Elfogyott a víz az utolsó cseppig. A lány ragyogni kezdett, felemelkedett a magasba és visszaváltozott. Megtört az átok! De sajnos, nem ez volt a megfelelő pillanat az ünneplésre, mert a sárkány még mindig dühöngött és prűszkölve ontotta a tüzet.

– Ez itt a vég! – gondolta a molnárlány. Ám ekkor a királyfinak az utolsó pillanatban támadt egy mentőötlete!

Ledobta magáról a palástját és gyors mozdulattal letakarta vele a sárkányt.

A tűz elaludt! Gyorsan megfogták a palást sarkait és batyut kötöttek belőle. A sárkány úgy

meglepődött a váratlan fordulaton, hogy füstté változott.

A királyfi örömeiben felemelte a lányt, felültette maga elé a lovára és hazavágtattak. Persze, előbb még megcsókolta! Otthon hatalmas lakodalmat csaptak. Meghívták az egész világot. Attól kezdve végig békeességben éltek, míg meg nem haltak, a világban meg szárnyalt a hír az életmentő palástról!

....De vigyázz! A sárkány lehet, hogy még ma is él valahol, és talán pont rád vadászik, hogy a következő áldozata legyél!

Írta: Bukovszky Borbála 5. osztály

Cím: Zichy utca 1, 94657, Svätý Peter,

Felkészítő: Bukovszky Nóra (+421908325029)

Kossányi József Alapiskola – Szentpéter (Szlovákia, Iskola utca 12, 94657)